

om det, forekommer det mig, at der maatte være andre Veie til at komme til Pengene paa end ved just med den yderste Nøiagtighed og Daardnaaffethed at holde paa de Toldsafter, der nu engang ere stillede op, og som have staaet i adskillige Aar. For flere Aar tilbage er der jo endogsaa fra en større Del Medlemmer i det andet Thing tillet i Udsigt, at man vilde gaa temmelig vidt i Beføstninger til Landets Forsvar, men under den Forudsætning, at Pengene dertil bragtes tilveie gennem en Formue- og Indkomstskat, og naar der skal være Tale om saa store Udgifter, synes jeg nok, at en saadan Veie til at faa Pengene bragt tilstede paa vilde være den eneste naturlige. — Den meget ærede Finansminister gjorde i Gaarsmødet en Bemærkning, som jeg skal tillade mig at vende tilbage til. Han nævnte nemlig, at Sukker og Kaffe vare fortrinlige Skatteobjekter, det kunde ikke gaa an enten at stryge dem eller nedfætte dem i nogen betydelig Grad, thi de vilde efter hans Mening give stigende Indtægt, efterhaanden som Befolkningens Velstand tiltog. Det kan jo gjerne være muligt, men jeg er dog tilbøielig til at antage, at Sukker og Kaffe nu allerede blive saa temmelig almindelig brugte, endogsaa af den mest ubemidlede Befolkning, idet de jo i en væsentlig Grad ere billigere som Næringsmiddel end flere andre Fødevarer. Kaffe hører jo til de Ting, som let kunne faaes, mange Gange kan den jo være simpel nok, men Herregud, Smaafolk nøies ofte med en Kop tynd Kaffe, medens Andre, der have Raad dertil, nyde varm Mad. Derfor forekommer det mig ikke, at man skulde bestatte den Slags Ting, som, hvorvel de engang ere bleve betragtede som Luxusartikler, dog nu have trængt sig igjennem, ja man kan næsten sige, have skaffet sig Plads som en Nødvendighedsartikel, der for ubemidlede Folk er lettere at komme til end flere andre Fødevarer. Af denne Grund skulde jeg være tilbøielig til, om ikke ganske at hæve Tolden, saa dog i hvert Fald at indskrænke den betydelig paa disse Artikler. Jeg skal blot slutte med en lille Bemærkning til den ærede 2den Landssthingsmand for 1ste Kreds (Bloug), som jeg sandt var lidt for streng imod den ærede Landssthingsmand for 3die Kreds (Strandstov), der havde Ordet forleden Dag. Det førstnævnte ærede Medlem behøvede nemlig den ærede Landssthingsmand for 3die Kreds, at han ikke havde aabenbaret enten Villie eller Evne til at give Anvisning paa noget nyt Skatteobjekt til Defning af det temmelig betydelige Vælsb, som han mente, at Toldbestatningen vilde blive nedsat med. Det forekommer mig dog, at den ærede Landssthingsmand for 3die Kreds ialtfald

aabenbarede, at han havde Villie til at give Anvisning paa noget Saadant, idet han som et Objekt, der efter hans Mening kunde give Staten nogen Indtægt, fremdrog Skovene. At det ærede Medlem for Kjøbenhavn mente, at det ikke var noget helbdigt Objekt, bliver ganske vist en anden Sag; der kan altid diskuteres, om det nævnte Objekt er mer eller mindre helbdigt, men for mig staaer det ialtfald som en Villietilfjendegivelse fra det ærede Medlems Side, saa at man ikke kan bebreide ham, at han manglede Villie i saa Henseende. Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længer, men slutte med at sige, at det er min Betragtning og vil være mit Formaal, forsaavidt jeg skal give min Stemme til det foreliggende Forslag, at faae en Hølpelse bragt tilveie i den Bestatning, som Krigsskatloven af 1864 har paalagt. Jeg skal nu ikke komme ind paa de to Love, der senere vilde komme til Behandling, det er muligt, at ialtfald den ene af dem kan faae min Stemme, eller at jeg kan stemme for den, hvis den kan bringes i en anden Form, men da Spørgsmaalet ikke ligger for i Dieblisset, skal jeg ikke udtale mig mere derom.

Krieger: Dersom det Forslag til en Toldlov, som nu i adskillige Dage har været Gjenstand for Forhandlinger fra Finansministerens Side, var forelagt saaledes, som det efter sin Ordlyd maatte fortaas uafhængig af andre Lovforslag, vilde der have været flere Punkter, med Hensyn til hvilke det vilde have interesseret mig at udtale mig nærmere, og det ikke blot saadanne, som allerede have været Gjenstand for Forhandling, men jeg tror, der ogsaa var andre, som det kunde have sin Interesse at fremdrage; men denne min Lust til at deltage i Forhandlingerne blev allerede meget stærkt afsjålet ved de Bemærkninger, hvormed Finansministeren i sit Indledningsforedrag knyttede dette Lovforslag til de Skatteforhøielser, som vilde være en Følge af tvende andre samtidig forelagte vigtigere Lovforslags Vedtagelse. Og jeg maa sige, at min Lust forsvandt aldeles ved den Maade, hvorpaa den høitærede Minister yderligere udviklede dette sit Standpunkt i sit Foredrag igaar. Naar jeg ikke destomindre nu idag dog tager Ordet, er det alene med Hensyn til et enkelt Punkt, hvor det efter den Maade, hvorpaa den høitærede Finansminister igaar udtalte sig, er forekommet mig uundgaeligt, at jeg maatte sige nogle Ord. Jeg skal fatte mig i den Henseende saa kort, som Spørgsmaalets Bestaaffenhed tilsteder. Det Punkt nemlig, som jeg anser det for nødvendigt